

**STRADA FETEI
CARE IUBEA PLOAIA**

EDUARD DORNEANU s-a născut în satul Mălini (Suceava) la data de 1 octombrie 1968. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru de Onoare al UNOTA (The United Nations of Art and Science), membru de Onoare al Consiliului Internațional pentru Arte / Secțiunea Literatură.

OPERA: Proză: Jurnalul apelor purpurii (2011), Jurnal de nopți și dimineți risipite (2011), Jurnal de primăvară mutilată (2011), 7,63 (2013)Mălini (2014), Departate de Troia (2016), Mălini, vol. II (2017), Mălini, vol. III (2018), Mălini, vol. IV (2020), FRONTIERA (2025) „Strada fetei care iubea ploaia

Poezii: Gothic (2011), Frăția trandafirului rupt (2011), Jurământul Templierului (2011), Rugăciunea de piatră (2011), Neînțelese dimineți (2011), Sacra Erotica (2015), Sublimare (2017), Poetica (2021) „„Amprentele iubirii” (2022), DEZMUGURIRE”.(2024) Antologii: Jurnalul apelor purpurii (2012).

REFERINȚE CRITICE (selectiv): Radu Voinescu, Academician Kopi Kyçyku, Prof. Dr. Carmen Ardelean, Lector universitar doctor Roxana-Maria GAVRILĂ, Iolanda Malamen, Valeria Manta Tăicuțu, Liviu Antonesei, Christian Crăciun, Adi Secară, Stelian Țurlea.

Premii/Nominalizări

Premiul „CARTEA ANULUI” acordat de Filiala Brașov a Uniunii Scriitorilor din România și Asociația Culturală Libris Cultural pentru volumul „POETICA”

Premiul „CALLIOPE” - distincție prestigioasă acordată de Editura Universitară, în semn de recunoaștere a excelenței în poezie și a impactului acesteia asupra cititorilor pentru volumul „DEZMUGURIRE”

Premiul „Mihail Sebastian”

Nominalizat la Premiul „Cartea Anului” - 2021 de Uniunea Scriitorilor din România (Filiala Brașov) cu volumul „POETICA” Nominalizat pentru „personalitatea anului” (secțiunea „Literatură”) – zona Suceava în Campania „Oamenii Timpului” - 2015. Bestseller cu volumul „DEZMUGURIRE” - Editura Universitară Bestseller cu volumul „FRONTIERA” - Editura Universitară

EDUARD DORNEANU

**STRADA FETEI
CARE IUBEA PLOAIA**

roman

EDITURA UNIVERSITARĂ
București

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DORNEANU, EDUARD

Strada fetei care iubea ploaia : roman / Eduard Dorneanu. -
București : Editura Universitară, 2026
ISBN 978-606-28-2181-4

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062821814

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2026
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

Prefață

Când plouă pe Mărășești, asfaltul păstrează pașii tinerilor asemenea unor inscripții fragile pe care timpul nu le poate șterge, troleibuzul 1 lunecă prin lumina cenușie a orașului ca un pește de metal, iar țigările Snagov ard repede în adăposturile parcului, lăsând în urmă fum și neliniște. În acest decor, o fată roșcovană care iubește ploaia dă sens orașului și transformă strada într-un spațiu de inițiere. Eduard Dorneanu surprinde această adolescență nu ca pe o poveste idilică, menită să înfrumusețeze trecutul, ci ca pe o experiență vie, traversată de detalii simple și memorabile, de gesturi mici și semnificative, de tăceri încărcate de sens. *Strada fetei care iubea ploaia* nu se petrece într-un decor exterior, ci în interiorul memoriei și al conștiinței noastre, pentru că ploaia intră sub piele, strada îți oprește respirația, iar iubirea, intensă și trecătoare, luminează cât o viață. În final, poemul care poartă același titlu pecetluiește întreaga experiență, confirmând faptul că această carte aparține nu doar prozei, ci și poeziei unei inimi care refuză uitarea.

Încă din primele pagini, autorul formulează o afirmație ce transcende anecdota și devine o cheie de lectură pentru întreaga operă: „Străzile, dragul meu drag, ne aleg, nu noi pe ele. [...] Străzile aleg pe cine vor,

iar această alegere e pe viață și moarte” (pag. 12). Nu e vorba aici de o simplă replică adolescentină, ci de o concepție existențială. Mărășești nu este o stradă oarecare din Suceava, ci un spațiu al destinului, o scenă inițiativă pe care fiecare pas se transformă în experiență, iar fiecare detaliu capătă semnificația unei memorii colective.

Eduard Dorneanu ridică strada la rang de personaj viu, îi dă suflet și respirație, îi conferă puterea de a-i lega pe oameni de ea cu fire nevăzute. O stradă aleasă de oameni e doar un drum, dar oamenii aleși de o stradă poartă cu ei un destin.

Romanul este, în esența lui, o cronică a adolescenței trăite cu intensitate și neliniște, este o vârstă a visului și a durerii, a excesului și a fragilității, o vârstă în care libertatea este presimțită, dar nu și atinsă.

Naratorul și prietenii săi trăiesc acest timp cu disperarea și frumusețea celor care știu că fiecare clipă este irepetabilă. În replicile lor, în gesturile mici, în visurile fragile se citește setea de libertate, dar și apăsarea unui regim care strivea elanul tineresc.

În centrul acestei lumi se află Ileana, fata cu părul roșcovan care iubește ploaia. Ea nu este doar iubita naratorului, ci spiritul profetic al romanului, vocea lui tandră și ironică, prezența care dă sens și frumusețe fiecărei pagini. „Mărășești este strada mea. Eu iubesc ploaia și am visat că un tip foarte deștept și frumos [...] și-a trimis o pâlmoacă pe un sân de-al meu” (pag. 13). Între ironie și duioșie, Ileana aduce lumii adolescente

un amestec de candoare și senzualitate, dar și prevestirea unei pierderi.

Mai târziu, imaginea ei capătă accente de elegie. „Fata care iubește ploaia a adormit, doar lacrimile ei sunt vii și curg din când în când asemenea unei ofrande vii care se contopește cu asfaltul efeminat al orașului” (pag. 37/38). Ileana depășește statutul de personaj și devine un arhetip, simbol al feminității fragile și al iubirii imposibile. Ea întruchipează ploaia însăși, cu frumusețea ei trecătoare și cu forța ei de a lăsa urme imposibil de șters.

Suceava anilor '80 nu este prezentată ca un simplu fundal, ci ca un teatru existențial în care grotescul și sublimul conviețuiesc. Strada Mărășești devine scena unde se întâlnesc milițienii, bișnițarii, doctorițele cu Pepsi, profesorii blazați și adolescenții care visează să evadeze. „Strada Mărășești are un suflet, are respirație, are acel ceva care te ține de mână în marea trecere către totul ori nimic” (pag. 29).

Prin ironie amară și prin detalii surprinzătoare, Eduard Dorneanu construiește o frescă a ultimilor ani de comunism, redând absurdul și tensiunea acelei lumi cu sinceritate și cu poezie. Orașul devine personaj, strada devine martor, iar istoria se scrie nu în manuale, ci în colțurile unei străzi.

Titlul volumului dezvăluie simbolul care străbate întreaga carte. În paginile acestui roman, ploaia nu este o simplă întâmplare meteorologică, ci un limbaj al sufletului care spune ceea ce cuvintele nu pot rosti.

Ploaia aduce în același timp melancolie și renaștere, blândețe și pedeapsă, curățire și întunecare, iar orașul se lasă cuprins de ea asemenea unei cortine care ascunde și dezvăluie totodată. În această atmosferă, iubirea și strada se întâlnesc și se contopesc, adolescența își lasă în urmă jocurile și pășește spre maturitate, iar fiecare clipă poartă amprenta unui destin trecător și inevitabil.

Cartea se încheie cu poemul *Strada fetei care iubea ploaia*, inclus în volumul *Ampreentele iubirii al aceluiași autor*, iar această alegere nu apare ca un simplu artificiu literar, ci ca o pecete care dă întregului demers o forță suplimentară. Narațiunea își găsește în poem atât dublarea cât și transfigurarea, pentru că ceea ce în proză se construiește prin memorie și detaliu se ridică în poezie la rang de simbol, păstrând în câteva versuri esența unei lumi întregi.

Astfel, Eduard Dorneanu ne arată că lumea pe care a reînviat-o în proză nu se poate închide fără un ecou liric, iar poemul confirmă că Ileana și ploaia nu sunt doar figuri narrative, ci simboluri arhetipale, chemate să trăiască dincolo de pagini, în conștiința cititorului.

Strada fetei care iubea ploaia se dezvăluie ca o operă de excepție, o confesiune lirică și o frescă socială, o scriere care adună în sine frumusețea și fragilitatea adolescenței, grotescul și tandrețea unei epoci, forța memoriei și transfigurarea poeziei. Îl felicit pe Eduard Dorneanu pentru curajul de a încredința literaturii o parte din sine și pentru puterea de a transforma fragilitatea tinereții într-un monument al memoriei și al

sensibilității poetice. Vă invit, dragi cititori, să pășiți în această lume unde strada devine destin și ploaia se preschimbă în mărturisire și să descoperiți că povestea fetei care iubea ploaia nu aparține doar autorului, ci fiecăruia dintre noi, fiind propria noastră tinerețe, cu toate ploile ei de iubire, de dor și de pierdere, așezată pentru totdeauna în paginile unei opere care transcende timpul.

Roxana Gavrilă

lector universitar doctor

Capitolul 1

Ochelarii de vreme bună

Suceava anului 1988. Primăvară, tinerețe, sărăcie, note mici, ultimul trimestru al ultimului an de liceu. Numele meu își caută loc printre schele de bloc, rafturi goale și semne de circulație adeseori încălcate. Îmi îmbrac egoul cu ceea ce rămâne după trecerea norilor albastrii deasupra străzii Mărășești, strada liceului unde învățam, strada Ilenei, o fată cu păr roșcovan care venea aici tocmai din cartierul Ițcani, o fată ciudată care nu iubea poeziile de dragoste și fuma țigări Snagov, doar astfel de țigări.

– Numai astea îmi plac, spune ea în timp ce șterge cu batista o bancă din parcul Arini. Ar fi bine să găsec super long, dar sunt rarissime, naiba să le ia.

– Știu eu unde se găsec.

– De unde știi, că tu nu fumezi?

– Colegele mele, da. Este un soi de alimentară pe lângă patinuar, peste drum de centrul de calcul. Mergem într-o zi și îți iei mai multe pachete ca să ai.

– Mai multe? Păi, costă zece lei cincizeci, unul. Cât de multe?

– Lasă asta, mai bine spune, de ce zici că strada Mărășești e a ta? Nici nu locuiești aici. Eu știu multă

lume deși pot spune că nici eu nu locuiesc chiar aici, ci pe altă stradă, în gazdă.

– Străzile, dragul meu drag, ne aleg, nu noi pe ele. Degeaba ai apartament ori casă undeva, locul aparține acelorale aleși de stradă.

– Ce fain! Nasol e că la Mălini nu sunt străzi. Pe mine nu mă alege nimeni.

– E un sat. Bine că aveți văcuțe și oițe. Și găinușe cu cioculeț. Dar, Eduțule, străzile aleg pe cine vor, iar această alegere e pe viață și moarte. Nu poți trece dincolo de ceea ce vrea o stradă fiindcă străzile sunt prelungirea a ceva necunoscut.

– Dureros și respirabil.

– Poate că, da. La nașterea mea, strada Mărășești a venit și a spus: Ileană, sunt strada ta și acolo unde încep eu, în zbaterea Arinilor, până hăt înspre Zamca e singura vibrație pe care tu o vei accepta.

– Și vei fuma Snagov și îți vei pierde virginitatea cu unul care nu are bani să cumpere o sticlă de șampanie ca să sărbătorească asta.

– Și asta, a spus. Vezi că știi? Acuma stai drept, vreau să dorm cinci minute cu capul pe umărul tău. Hai, zece minute. Să te uiți la ceas, altfel, întârziem la școală, chiar mă mir că azi mergi, de obicei pleci numai unde tu știi.

– Bine, fă nani, Ileană roșcovană.

– Să te uiți la ceasul meu, nu am menționat asta. Că tu, evident, nu ai.

– Evident.

Desfac umbrela. Pe lângă noi trec oameni posomorâți care se grăbesc să ajungă la serviciu. Ileana adoarme, îi simt respirația profundă, greoaie. Nu scapă țigara dintre degete, fumul continuă să plece către nicăieri, iar scrumul nu cade, nu se risipește. Profit de ocazie și apăs îmbrățișarea, iar una dintre palmele mele îi cuprinde sânul stâng. Nu spune nimic, doarme profund.

Pe șosea trec troleibuze ticsite de oameni. E plin de școlari, muncitori, lume de tot felul. Aș vrea să nu merg la școală nici astăzi, nu am vreun sentiment de vinovăție pentru că chiulesc mult de tot, totuși astăzi voi deschide ușa clasei. Cele zece minute s-au scurs, așa că suflu în urechea Ilenei, apoi îi zâmbesc enigmatic:

– Ai vorbit prin somn, față frumoasă.

– Nu se poate! Mi-ai mai zis asta. Incredibil. Și ce am spus?

– Fie x un număr real imposibil de conjugat lângă un băiat de la țară care se rânjește la picioarele mele și un număr prim y intraductibil în latina vulgară predată de șchiopus șchiopus, să se găsească un loc pentru cei care vor moșteni străzile. Toate străzile.

– Mărășești este strada mea. Eu iubesc ploaia și am visat că un tip foarte deștept și frumos care își cam bate joc de școală, iar asta îi va cauza și-a trimis o pălmoacă pe un sân de-al meu.

– Doamne ferește, ce vis imatur. Nu mă așteptam ca o Mărășească să viseze din astea.

– Stai liniștit, mi-a plăcut visul. Poate te-a văzut careva care lucrează cu ai mei și mă spune acasă.

– Nu te temi că te spune că fumezi?

– Nu. Bănuiesc că și-au dat seama. Oricum, de la toamnă voi fi învățătoare, o să am salariul meu, așa că, asta e.

– Ia uite, nu m-am gândit la asta. Peste câteva luni o să fii tovarășa învățătoare. Nu o să mai dormi în parc pe genunchii mei. Eu o să fiu la facultate la București, ori dacă nu intru, la mama dracului în armată.

– La ce lichea ești, o să te dea ăștia la capătul țării. La Oltenița ori Honolulu.

– O să îți pară bine, știu. Tu o să te măriți cu un inginer gras ori cu un milițian care are apartament cu patru camere într-un cartier muncitoresc. Când mă voi întoarce din armată vei avea deja doi copii și încă unul în burtă. Milițienii și popii fac copii mulți.

– Cât durează armata?

– Șase luni la termen redus sau un an și patru luni dacă nu intru la faculte.

– Vezi că ești cumva? Pușchea pe limbă. Pe vârful limbii.

Mă sărută apăsător. Îi simt bucuria și limba cu gust de tutun românesc.

– Să ți se umfle limba, răutăciosule.

– Urâțico!

– Un an și patru luni! Hihihii!

– Nu poci! Știi că dau la Regie! Ca student fac mai puțină armată.

– Câte locuri sunt acolo? 2? Și cam câți se înscriu? Câteva sute?

– Chiar și mai puțini. Mai ales bărbații au început să renunțe. Se fac învățătoare, ca să fie colegi cu Ileana.

– Hihihii!

Alergăm. Ploaia se oprește în Arini, la marginea străzii Mărășești. Ileana are șosete albe care se văd deasupra ghetelor. Nu se murdăresc, par a fi vrăjite de cineva care are grijă de tinerețea și șosetele fetelor roșcovane care călătoresc aproape în fiecare zi cu troleibuzul numărul 1. Din când în când simt mâna dreaptă a Ilenei care trage de cravată.

– Stai, strigă ea! Ține, te rog și geanta mea. Acum să ne întrecem până în fața oficiului poștal. Cine ajunge ultimul plătește un suc când ne reîntâlnim.

Ileana aleargă foarte foarte repede, Ne strecurăm printre oamenii grăbiți care ne privesc ciudat și nu înțeleg, nu au cum înțelege zbaterea asta a noastră care nu e doar un premiu ci și un argument pentru o nouă reîntâlnire, pentru alt sărut, pentru încă o iluzie despre care nimeni nu va afla.

Ileana ajunge prima și atinge cutia poștală pe haina de vopsea galbenă. Gâfâie, dar e foarte, foarte bucuroasă.

– Și să știi că nu mi-am pierdut virginitatea, asta e un șablon. Am dăruit-o pe un suc, pe un pup uimit, pe ce mama dracului se poate dăruie în vremurile noastre așa ceva.

– Bănuiam.

– Ești colțos. S-ar putea să intri la Regie. Toată lumea spune că în felul tău ești genial. Dar eu știu că

oricât de dur vrei să pari ai spaimete tale, neputințele tale și mai ales știu că anumite momente din viața ta nu ai putere să le parcurgi singur. Ai nevoie mereu de constatarea cuiva, de hopa-sus, de confirmări. Te știu eu! Așa că, Oltenițaaa, Honoluluuu!

– Popaaa, milițianuuu! O mie de copchii mucoși!
Ajungem la ușa liceului.

– Să nu te pună dracul să chiulești și azi. Iar o să o cheme pe mama ta la școală. Numai necazuri îi faci. Stai la școală azi. Bine?

– Dacă promiți că nu te măriți cu un popă din județul ăsta. Vreau să fie de undeva, de departe ca să nu ne întâlnim, iar eu să pot suferi în tăcere.

– Mare porculeț mai ești!
– Păi!

Intrăm la ore. Nu știu de ce. Școala nu mi-a plăcut niciodată, cred că am citit mii de cărți acasă ori în sala de lectură a bibliotecii, dar la școală nu mi-ar fi plăcut nici măcar să deschid un manual și chiar pe majoritatea nici nu le-am deschis, iar caiete de teme nu am avut niciodată. Priveam zbaterea profesorilor care încercau să domine un tânăr neinteresat de ceea ce fac ei cu diferență și ironie. Tinerețea nu știe să ridice la pătrat zilele de apatie.

Ora 13. Mama Ilenei a venit la liceu cu mașina ei hârbuită, o Dacie cu motor de Renault, construită probabil prin anii 70.

– Vrei să mergi cu noi, mă întreabă zâmbind.
Mergem la magazinul Bucovina. Apoi trecem pe la cofetărie.

– Mulțumesc mult, dar nu pot din două motive. Primul ar fi că eu am jurat să merg la cofetărie doar la cofetăria de pe strada Mărășești. Știu că pare o prostie, dar un jurământ e un jurământ. Al doilea motiv este chiar mai important. Postesc, e o chestie religioasă la mijloc, vă dați seama.

– I-auzi, păi azi nu e miercuri sau vineri.

– E postul sfântului Varsufie. Toți cei care vor să ajungă studenți îl țin.

– Serios? La noi, la ortodocși?

– A, nu.

– Nu ești ortodox?

– Sunt romano-adventist de ziua a șasea.

– Aha, ești șmecheruț. Mi-am dat seama. Și la ce facultate dai?

– Vreau să devin inginer minier. Să extrag aurul negru al pământului și să luminez orașele, mamele din Suceava și pe Pinochio.

– Mda, poate că ar fi bine să o suni mai rar pe fata mea. Curând va fi învățătoare. Va avea un statut special. Iar tu ești, cum să spun...

– Un prost pe lângă marea învățătoare roșcovană a neamului românesc.

Ileană stă pe scaunul mortului și plânge. Mama ei mă privește cu ură, iar pistruii de pe fața ei se mișcă neîncetat.

– Ți-am zis că deja ți-a pregătit un popă ori un milițian. Tovarășa învățătoare, na...

– Ești spurcat la gură. Cine e de vină că fata mea e la pedagogie, iar tu, nu? Știi câte meditații a făcut? Știi câte nopți a muncit?

– Unde?

– Cum unde?

– Unde a muncit?

– A învățat, nu ca tine care stai toată ziua la bere și la filme.

– Eduard nu bea și nici nu stă aiurea, intervine Ileana.

– Să o lași în pace că dacă nu, îi spun soțului meu și el are destule cunoștințe.

– Și ce dacă are?

– Măi copilule, îți mai zic odată, lasă fata în pace. Ea e învățătoare și tu, nu.

– Nici nu vreau să fiu învățătoare. Cine naiba a zis că vreau?

– Mă enervezi, mă duc și spun tovarășei directoare că ai vorbit urât cu mine.

– Nici nu am apucat. Vreți să încep?

Mama Ilenei pleacă. O văd cum intră în școală și sunt sigur că nu glumește.

– O știe pe directoare, spune Ileana. O știe bine de tot.

– Și ce o să facă directoarea? O să mă exmatriculeze? Na, belea, uite că iese cu ea.

Cele două femei se îndreaptă spre noi. Culmea e că și directoarea e roșcovană, dar poate că are părul vopsit. Cine știe. Ileana iese din mașină, mă cuprinde de

talie și mă sărută pe buze. Femeile rămân la doi pași de noi și ne privesc. Ne sărutăm iar, apoi plec. Fără să ascult, cuvintele altora, fără să caut înțelegere în temerile celorlalți. Plec.

Plouă încet. Mă deranjează mult uniforma școlară, dar nu am ce face, astea sunt vremurile, starea și necesitățile acestui an par. Trec pe trecerea de pietoni și ajung în fața oficiului poștal. Doi bișnițari mă salută, naiba știe de ce. Mă opresc pentru o clipă la intrare. Poate că ploaia se va opri, poate că un verb depersonalizat va escalada latura întunecată a zilei și va separa oamenii buni de cei îngrozitori, foamea de lăcomie, culorile de haos.

– Ai trimis un pachet în Statele Unite? Și primești la schimb poze cu gagici goale. M-am prins?

E Ingrid, doctorița cu alură de liceancă deși are douăzeci și nouă de ani. Am cunoscut-o anul trecut, la Alimentara de pe strada Mărășești. Trebuia să dau de băut unor prieteni și oricât am căutat pe rafturi, nu am găsit nicio porcărie alcoolică mai de Doamne Ajută și la un preț cât de cât suportabil pentru un buzunare goale ca mine. Am ales un soi de lichior cu nume pretențios „Dragon” care costa patruzeci de lei, o adevărată avere. La casă, gestionara m-a întrebat în glumă:

– Ai un chef, așa-i? Asta e bătură pentru zile de naștere.

– Da, un majorat, am zis și eu ca să mă aflu în treabă.

– Nu pari minor. Dar nu ai voie să cumperi, nu servim minori.

- Nu sunt minor. Am zis eu că aş fi?
- Auzi, băiatule, dacă nu te linişteşti chem pe şefa şi dă telefon la miliţie. Să vezi ce caft îţi iei acolo, îţi trece de băut şi de toate. Hai roiu, că dacă nu, o păţeşti.
- E major, spune Ingrid din spatele meu. Sora mea are majorat şi e şi el invitat.
- Dacă spuneţi dumneavoastră, doamna doctor., atunci îi dau. Nu ştiam că aveţi o soră.
- Am două, dar sunt cu şcoala prin alte părţi.
- Bine, mă scuzaţi.
- Oricum, am buletin de identitate, încerc să reaprind discuţia.
- Lasă, lasă, spune Ingrid. Ia sacoşele mele şi ajută-mă, fii cavalier.
- Da, desigur.
- Stau peste drum de oficiul poştal. Vrei să mă ajuţi să le duc acasă?
- Cum să, nu.
- Mergem încet fără să ne vorbim.
- Cum te cheamă? Te-am mai văzut pe aici. Cred că eşti elev la Pedagogic.
- Da, la Emil Bodnăraş.
- Te cheamă Emil Bodnăraş?
- Nu pe mine, pe liceu. Eu sunt Eduard.
- Pe mine mă cheamă Ingrid.
- Serios? Incredibil.
- De ce?
- Am cunoscut pe cineva cu numele ăsta. Dar în altă parte.